

கந்தபுராண தத்துவம்.

திருவாவடுதுறை ஆசினம்

1952.

வேவுமலிலுஞ்சுஜீன்.

ஸ்கந்தசஷ்டி மலர்.

“முருகன் குமரன் குகளென்று மொழிந்
துருகுஞ் செயல்தங் துணர்வென் றருள்வாய்
பொருபுங் கவரும் புவியும் பரவும்
குருபுங் கவளன் குணபஞ் சரனே.”

திருவாவடுதுறை ஆரீன வெளியீடு - ३६.

—

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தபுராண தத்துவம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்து
21-வது குருமஹாசந்திதானம்

ஸ்ரீ-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள்
கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாறீன வித்வான்

த. ச. மீனுட்சிகந்தரம் பிளையால்
எழுதப்பெற்றது.

மேய்கண்டார்

யாண் ④

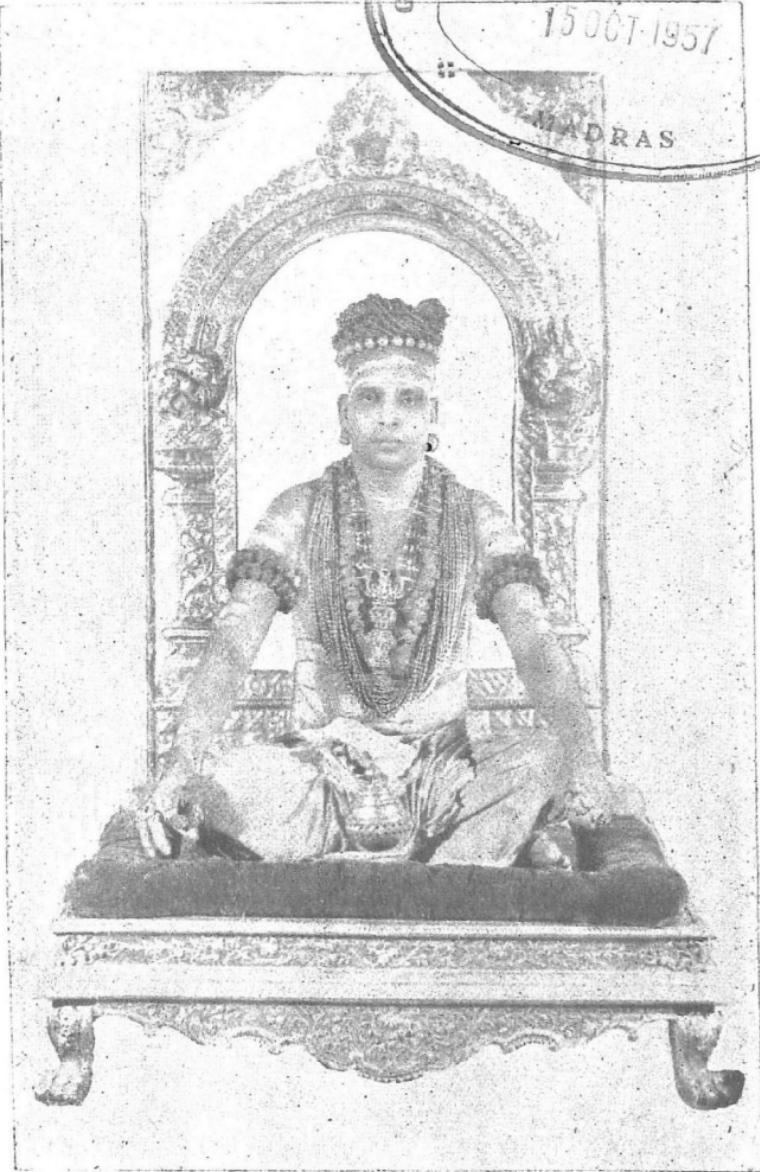
730

1952.

நந்தன

ஜப்பசி

கந்தச்சுடி.

இருபத்தொராவது குருமகா சங்நிதானம்
ஸ்ரீ-ஸ்ரீ சுப்பிரயணிய தேசிக கலாமிகள்

—

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவரை.

கந்தபுராண தத்துவம் என்பது கந்தபுராணத்தில்கூறப்படும் வரலாற்றில் வைத்து நாம் எடுத்துக்காட்டும் உண்மைகள் எனப் பொழுள்படும். புராணம்-பழைய வரலாறு. கந்தன்-ஸ்கந்தன் என்னும் வட்டமீறிப் பெயர் : **ஸ்கந்த:** - சத்துநக்களை நாசம் செய்பவன் எனவும், **ஸ்கந்த:** - இமாதேநியாரால் சேர்க்கப் பட்டவன் எனவும் பொழுள்தநும். தமிழில், ஸ்கந்தன் கந்தன் என ஆயிற்று. “அந்தமில்லதோர் முனிநுவடிவும் ஒன்றுக்கங்த னென்றுபேர் பெற்றனன் கவுரிதன் தமான்” எனவும், “சேயவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டின் ஒன்றுயச் செய்தாய் — ஆயதனுலே கந்தன் ஆமெனும் நாமாம் பெற்றன்” எனவும் வநும் கந்தபுராணச் செய்யுட்பத்தி இதனை வ லி யு று த் து ம். “ஆறுமோர் உநவதாக ஆக்கஸிற் கந்தனான்” என்பது தணிகைப்புராணம். இனி, முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவப்பிரா ஞஸ் அநுநிச்செய்யப்பட்ட வேதசிவராகமங்களில் உள்ள பரமரக்ஷியங்கள் எல்லாம் பழைய வரலாறுகளில் வைத்து விளக்கப் படுகின்றன. மக்களுக்கு அவைகள் கணத் வடிவத்திலே அமைந்து மனத்துக்கு இனபம் செய்வன ஆம். கந்தபுராணம் ஆறு காண்டங்களையுடையது. சுப்பிரமணியமூர்த்தியின் பெத்தமைகளை நன்றா எடுத்துச்சொல்வது. நாடோறும் கந்தபுராண படனம் சியம்பாகச் செய்வோர் இம்மை மறுமைப் பேறுகளை எனிதில் அடைவர்.

இக்கந்தபுராணத் தத்துவக்தறிப்புகள் கந்தபுராணபடனம் செய்யும் மெய்யன்பர்களுக்குப் பயன்தநம் என்பதீத என்கந்தது. கந்தபுராண முழுவதும் படிக்க இயலாதவர் கந்தபுராணச் சுருக் கத்தையேனும் படித்தல் நல்லது. அதுவும் இயலாதவர் கந்தர் கலிவெண்பாவையேனும் பாராயணம் பண்ணுதலால் நலம்பெறுவர். ‘வேலுமயிலும்’ ‘வேலுமயிலும்’ என இடை ஷிடாது செபம் செய்பவர் அடையும் நன்றை மகள் பல. முநக்கடவுளுக்கிய ஆற்றமுத்து மந்திரத்தை உபதேச வாயிலாக அறிந்து செய்க்க. தெரிந்தோ-தெரியாமலோ; அன்சி னலோ-அன்சில்லாமலோ கந்தக்கடவுள் திருநாமத்தை உச்சரிப்பவர் கடைத்தேறுவர். இது ஒருதி.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பக்தர்கள் பொந்து ஸ்கந்தச்சஷ்டி மலராக இதனை வெளியிட்டுத்தவுமாறு கந்தைகூர்ந்து கட்டன யிட்டநனிய தித்க்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதி னத்து 21-வது தநுமகாசங்கிதானம் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகசவாமிகள் திருவடிகளை மன—மொழி—மெய்களால் சிந்தித்து வாழ்த்தி வணங்துவதையன்றி வேறென்ன செய்ய வல்லேம்.

இத்தத்துவக்தறிப்புகளில் பிழையுள்ளேதல் மன்னித்து வேண்டும் திருத்தங்களையெல்லாம் உதவுமாறு பணிவுடன் பெரியோரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றன.

—
விவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தபுராண தத்துவம்.

முருகு என்பது அழகு, இளைமை எனப் பொருள்படும். அவ்வழகு ‘மாருத அழகு’ ஆம். அவ்விளைமை ‘மாருத இளைமை’ ஆம். “— என்றும், இளையாய் அழகியாய் ஏறார்த்தான் ஏறே, உளையாய்ன் உள்ளத் துறை” என்னும். இவ்வெண்பாளில் என்றும் இளையாய்! என்றும் அழகியாய்! எனப் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. “செருவில் ஒருவ! பொருவிறன் மள்ள! என்னும் இப்பகுதியில் மள்ள என்பது இளைமைப்பருவத்தோனே எனப் பொருள்படும். இனி, “இன்பம் விளைய அன்பின் அணையும் என்றும் இளைய பெருமானோ.” என்பதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

இனி, சூரமண்பன் தவப்பெருக்கால் அவன் முன் முருகவீல் விசுவரூப தரிசனம், தந்தருளுகின்றூர். சூரன் கண்ணொக்கண்டு களிக்கின்றன, வாயாரப்புகழந்து மகிழ் கின்றன, நெஞ்சார விளைந்து உருகுகின்றன. இதனைக் கச்சியப்ப சிவாசாரிபசவாமிகள் கீழ்வருமாறு சித்திரிக்கின்றார்கள்.

“சீர்க்கும் ரேசன் கொண்ட திருப்பெரு வடிவந் தன் னில், ஏர்க்குறு மொளியும் சீரும் இளைமையும் எழிலுமெல்

லாம், ஆர்க்குறும் உலகி லம்மா அற்புதக் தோடும் பல்காற், பார்க்கினும் தெவிட்டிற் ரில்லை இன்னுமென் பார்வை தானும்.” எனவும்,

“ ஆயிர கோடி காமர் அழகெல்லாங் திரண்டொன் ரூகி, மேயின எனினும் செவ்வேள் விமலமாம் சரணம் தன்னில், தூயநல் ஏழி அக் காற்று தென்றிடின் இனைப் தொல்லோன், மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார்.” எனவும் கூறுஞ் சித்திரம் மீப்யன்பர் மனத்தில் அப்படியே பதியுமன்றே ?

இனி, அச்சமின்மை, அகத்தூப்பை, குரு சாஸ்திராதி களில் பக்தி சிரத்தை விசுவாசம் கைவத்தொழுகுதல், ஞான நெறியை உணர்ந்து கடைப்பிடித்தல், சதாசாரம், தானம், ஜம்புலவொடுக்கம், தெய்வவழிபாடு, தவம், உண்மை, இரக்கம், சாந்தம், திரிகரணசுத்தி, விதித்தன செப்தல், விலக்கிய ஓம்பல், தற்புகழ்ச்சி இன்மை இவைபெயல்லாம் தேவசபத் ஆம். இவை எல்லாம் நல்லன; நன்மையை விளைவிப்பன.

டம்பம், காவும், அபிமானம், கோபம், கொடுரேம், அறியாமை முதலிய எல்லாம் அசுரசம்பத் எனப்படும். இவை தீயன; தீமையையே விளைவிப்பன ஆம். நற்குணம், தீக்குணம் இவை ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடுடையன. நற்குண முடையோர் ஒரொருகால் தீக்குணங்களால் மொத்துண்டு மோதுண்டு அவதியுறவர். தீக்குணம்-தீசுசெயலுடையார் பால் நல்லோர் அகப்பட்டு அவதியுறவதை அல்லும்பகலும் அனவரதமும் உலகில் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். .

ஆன்மாக்களின் தியான பாவனையில் புருவ மத்தியில் சோதி தோன்றும். பேரொளிமயமாய் உலகம் காணும். நெற்றிக்கண் ரூண சகந்தாஸ் எனப்படும். இறைவன் ரூண வடிவினன். பேரொளிப்பிழும்பினன். மாயாகுணங்களில் வாதவன்: நிர்க்குணன். நிர்க்குணவடிவம் ஐம்புலனுக்கும் மனத்துக்கும் புலப்படாதது. ஐம்புலனுக்கும் மனத்துக்கும் எட்டும் வடிவமே சகுண வடிவம். இறைவருடைய நெற்றிக்கண்களில் தீப்பொறிகள் தோன்றின. அவை திவ்விய தேஜஸ்: அது எங்கும் கலந்து பரவியது. ஆகாப முழுவதும் விபாயித்தது. அந்த திவ்விய தேஜஸ் இறைவரால் வாயுவினி டத்தும், அக்கினியிடத்தும், கங்கையிடத்தும், சரவணப் பொப்பகையினும் சேர்ப்பிக்கப்பட்டது. திவ்விய தேஜஸ் பஞ்சபூதங்களிற் கலந்தும் தனித்தும் செலுத்தப்பட்டமை சிந்திக்கத்தக்கது.

இதனைக், கந்தர்களி வெண்பா:—

75. “தேசத்திகழ்,
பூங்கயிலை வெற்பிற் புனைமலர்ப்பூங் கோதையிடப் பாங்குறையும் முக்கட் பரஞ்சோதி – ஆங்கோருநாள்
76. வெந்தகுவர்க் காற்றுத் விண்ணேர் முறைக்கிரங்கி ஐந்து முகத்தோட்டோமுகமும் – தந்து
77. திருமுகங்க ளாருகிச் சேந்தழற்க ஞைஹம் ஒருமுகமாய்த் தீப்பொறியா நுய்ப்பு – விரிபுவனம்
78. எங்கும் பரக்க இமையோர்கள் டஞ்சுதலும் போங்குந் தழற்பிழும்பைப் போற்கரத்தால் – அங்கண்

79. எடுத்தமைத்து வாயுவைக்கோண்டே சூதியென்றேம் மான் கோடுத்தளிப்ப மேல்லக் கோடுபோய் – அடுத்ததோரு

80. பூத்த் தலைவகோடு போதியெனத் தீக்கடவுள் சீதப் பகீரதிக்கே சென்றுய்ப்பப் – போதோருசற்

81. றன்னவளுங் கோண்டமைதற் காற்றுள் சரவணத்திற் சென்னியிற்கோண் உய்ப்பத் திருவுருவாய் – முன்னர்

82. அறமீன் முலையுண் டழுதுவிளொ யாடி நறுநீர் முடிக்கணிந்த நாதன் – குறுமுறுவற்

83. கன்னியோடும் சென்றவட்குக் காதவருக் காட்டேவும் அன்னவள்கண் டவ்வுருவம் ஆற்றினையும் – தன்னிரண்டு

84. கையால் எடுத்தனைத்துக் கந்தனேனாப் பேர்புனைந்து மேய்யாறும் ஒன்றுக மேவுவித்துச் – செய்ய

85. முகத்தி லைனத்துச்சி மோந்து முலைப்பால் அகத்துண் மகிழ்பூத் தளித்துச் – சகத்தளாந்த

86. வெள்ளொ விடைமேல் விமலன் கரத்திலளித் துள்ளாம் உவப்ப உயர்ந்தோனே – ” என விரித்து உணர்த்தும். இது சகுண சாகார வடிவம் என்பர்.

பூதம் ஐந்து, தன்மாத்திரை ஐந்து, ஞானேந்திரியம் ஐந்து, கன்மேந்திரியம் ஐந்து, அந்தக்காணம் நான்கு, புருஷன் (பிரகிருதி) ஒன்று ஆக இருபத்தைந்து தத்துவங்கள். தத்துவமயமான பிரபஞ்சத்துக்கு அதிஷ்டானமாக விளங்குபவரே சரவணபவன் என இங்கே குறிக்கப்படுகிறார்.

சரவணம் - நாண்றகாடு, வணம் = வணம் = கூட்டம். வடமொழி எழுத்துக்களால் எண்களைக் குறிக்கும் குறியிட்டு வழக்கு மந்திரசாஸ்திரங்களில் பேசப்படும். ‘ஸ்ரீ என் பது இருபத்தைந்து என்னும் எண்ணைக் குறிப்புதென்பார். பஞ்சபூதபரிஞைமே பிரபஞ்சம். எனவே, இருபத்தைந்து தத்துவங்களின் கூட்டமாகிய இப்பிரபஞ்சமே சரவணம் எனக் குறிக்கப்படுகிறது. சிவசத்திகளின் ஒன்றைபட்ட வடிவமே அறுமுகக்கடவுள். சத்-கிவம், சித்-கிவசத்தி, இவற்றி கூடத் தோன்றுவது ஆனந்தம்-குமரன். சச்சிதானந்த வடிவமே சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் என்பது. முருகவேள் கிவபிரானின் வேறல்லர்.

இதனை நமது கச்சியப்ப சிவாசாரியசவாயிகள் - “நன்முக மிருமுன்றுண்டால் நமக்கவை தாமே கந்தன், தன்முக மாகி யுற்ற தாரகப் பிரம மாகி, முன்மொழி கின்ற நக்தம் மூவிரண் டெழுத்து மொன்றுப், உன்மகன் நாமத் தோரா தெழுத்தென வற்ற வன்றே.”

“ஆதலி னமது சத்தி யறுமுக னவனும் யாமும், பேதக மன்றுல் நம்போற் பிரிவிலன் பாண்டும் நின்றுன், ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையு முணர்ந்தான் சீரும், போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க் க்ருள வல்லான்.” எனக் கந்தபுராணத்தில் அருளுகின்றார்கள். இதனால், சிவபெறுமாணப்போலவே முருகக்கடவுளும் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் எனவும், எங்குணத்தொருவன் எனவும் அறிகிறோம்.

இனி, கலியுசு மெப்த்தெய்வமாய்க் கண்காண முன் நின்று இம்மைப்பேறுகளைபெல்லாம் அன்பர்க்கருள வல்லார் முருகவேளே. மறுமைப் பபனையும் தரவல்லார் அப்பெரு மானே யாவர். இதனை ‘சீரும் போதமும் அழிலில் வீடும் போற்றினர்க்கு அருளாவல்லான்’ என ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். வேண்டுவார் வேண்டுவதே சமும் விமல மூர்த்தி அன்பர்கள் இதய ஊற்றில் பெருக்கெடுத்தோடும் இன்ப அன்பு வெள்ளப்பெருக்காற்றிலே அவ்வவர் விருப்பத்துக் கியையக் குழந்தை வடிவாகவும், தாப் வடிவாகவும், பரம பிதா வடிவாகவும் காட்சியளித்து அவ்வின்ப வெள்ளம் மேலும் மேலும் கரைபுரண்டோடச் செய்தருளுகின்றார். அவ்வின்ப அன்பு வெள்ளம் அருட்பெருங் கடலிற் கலந்து அருள் வெள்ளத்தால் விழுங்கப்பட்டுப் பிரித்துணர வாராம விருக்கும் என்க.

இனி, சூரியனுடைய ஒளி — கிரணம் எங்கும் பரவுகிறது. ஆனால், அக்கிரணம் ஒரு பொருளையும் எரிப்பதில்லை. சூரியகாந்தக் கல்லினிடையே தோன்றும் கிரணசத்திக்குப் பொருள்களை எரிக்கும் வன்மையுண்டாம். விறகில் தீப் பொருந்தியுள்ளது. ஆனால் அத்தீ அக்கட்டையை எரிப்பதில்லை; அதுசாமானிய நிலை. விசேஷ நிலையில் தீக்கடை கோலை முறுக வாங்கிக்கடைய உள்ளே உள்ள தீ வெளிப் பட்டுத்தோன்றும். அவ்வாறு வெளிப்பட்ட தீயே பொருள் களை எரிக்கும் ஆற்றல் படைத்தது. இதனையாவரும் அறிந் திருக்கிறோம். இறைவன் எப்பொருளினும் கலந்திருக்கிறான். அவன் சத் வடிவினான்; ஆயினும், மாயை மாயா காரியம் இவைகட்டு அவன் விரோதம் செய்பான். இதனை

லேயே அசுரர்கள் தவத்துக்கிரங்கி அவர்கள் வேண்டிய வரங்களைப்பெல்லாம் வேண்டியாங்கு அவர்களுக்கு அருளி ணுன்.

இனி, நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமதேவருடைய மானஸபுத்திரர் காசிபர். அவருக்குப் பதின் மூன்று மணிவிகள். அவருட் சிறந்தார் திதி, அதிதி என்னும் இருவர். இவர்களாலேயே உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் தோன்றின. இவ்வரலாற்றைத் தத்துவ நிலையில் இயைத்தும் பொருள் காணலாம். வரலாறுகள்பாவும் பொப் எனக் கொள்ளுதல் தவறு. வரலாற்றில் வைத்துத் தத்துவங்களை ஆராயக்கிடக்கும் செய்தியே இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது.

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் நான்கு பகுதியையுடையது அந்தக்கரணம். இதனைப் பிரமதேவர் எனக் குறிப்பிடலாம். அந்தக்கரணங்களுடன் ஆன்மா கட்டுண்ட நிலையைக் காசிபர் எனக் குறிப்போம். காசி பருக்கு இரண்டு மணிவியர் சிறந்தவர். அவரே திதி அதிதி என்பார். அவரை முறையே அவிவேகம் விவேகம் எனக் காண்போம். திதியினிடம் தோன்றியவர் தைத்தியர்—அசுரர்; அதிதியினிடம் தோன்றியவர் தேவர்—சூரர். அசுர ரும் சராரும் என்றும் மாருத பணகவர். உலகவிலையில் அவி வேகிகளுக்கும் விவேகிகளுக்கும் என்றும் தீராப்பணக்கயுண் டன்றே? அவிவேகிகளை அசுரர் எனவும், விவேகிகளைச் சூரர் எனவும் கொள்வோம். அவிவேகமும் விவேகமும் என்றும் மாறுபட்ட தன்மைகள்: ஒரு காலத்தும் அவை ஒவ்வா.

விவேகம் மேம்பட்ட காலத்து அவிவேகம் அடங்கித் தோன்றும்; அவிவேகம் தலை பெடுத்தால் விவேகம் அதன் சந்திதி மாத்திரையில் நிலைகெட்டு ஒளிக்கும். ஆன்மா முக்குண வசத்தால் மாறி மாறி விவேகம் அவிவேகம் உடைய தாக விளங்கும். ஒரு காலத்து அசரருக்கு வெற்றியும் ஒரு காலத்துச் சரருக்கு வெற்றியும் மாறி மாறி உண்டாம்: அது இயல்பு.

இனி, மாயை என்பவள் காசிபரை மபக்கிக் கூடினாள். அதன் பயனுக்குச் சூரபன்பன், சிங்கமுகன், தாரகன், அசமுகி முதலியோர் தோன்றினர். சூரபன்மனுக்குப் பானுகோபன் முதலிப் மக்களும், சிங்கமுகனுக்கு அதிசூரன் முதலிய புத்திரரும், தாரகனுக்குப் பல புத்திரரும் தோன்றினர். சூரபன்மன் வீரமகேந்திரத்திலும், சிங்கமுகன் ஆசரபுரியிலும், தாரகன் மாபாபுரியிலும் வீற்றிருந்து தமது அரசு நடத்தினர். சூரபன்மன் தேவர்களை அடிமைப்படுத்தி இடுக்கண் பல செப்தான். இந்திர வோகத்தை எரிக்கு இரையாக்கினான். தேவர் யாவரும் நிலைகெட்டோடினர். கழிலைமலையை அடைந்தனர். பரமசிவன் பால் அடைக்கலம் புகுந்து ஒலமிட்டனர். அப்பரமன் அபயந்தந்தருளினார். முருகவேளைத் தோற்றுவித்தார். தேவர்கள் இடுக்கண்தீர அதுக்கிரகித்துச் சிவபிரான் அவர்பால் முருகவேளை ஒப்பு வித்தார். பதினெட்டு உருத்திரையும் படைக்கலமாக்கிக் குமாரக் கடவுளுக்குக் கொடுத்தார் சிவபிரான். சூரபன்மனுக்குப்பயந்து மூங்கில் வடிவாபச் சீர்காழிப்பதியிலிருந்து நந்தவனம் உண்டாக்கி இறைவனை வழிபட்டவனுகிய இந்திரன் அச்சம் நீங்கி முருகவேள்பால் வந்து வணங்கினான்.

குமார தெப்வம் தேவேந்திரனுக்கு அபயங்தந்தது. தேவகிரியில் கந்தக் கடவுளை எழுந்தருளப்பண்ணித் தேவர்கள் பூசித்தனர். அவரைத் தமக்குச் சேனுதிபதியாக அமைத்துக் கொண்டனர்.

இன்பு குமாரவேள் கிரவுஞ்சகிரியைப் பொடிப்படுத்துத், தாரகனை இரு கூருக்கிப், பாலைவனம் கடந்து, தேவர்களுடன் வந்து, திருச்செந்திலைத் திருப்படைவீடாகக்கொண்டு அங்கே எழுந்தருளினார். வீரவாகுதேவரைச் சூரபன்மனபால் தூது விடுத்தனர். போர் தொடங்கியது. சூரபன்மன் தவிர பாவரும் போர்க்களத்திலே மாண்டொழிந்தனர். மாமர வடிவாப்ச் சூரன் கடவிற்புக்கான். முருகக்கடவுள் திருக் கரத்துவேல் அம்மாமரமுதலைக் களைந்து சூரபன்மனை இரு கூருக்கிபது. மயிலும் சேவலுமாய் நின்றுன் சூரபன்மன். இறைவர் சேவலைக் கொடியாக உயர்த்து மயிலை வாகனமாகக் கொண்டருளினார் என்பது வரலாறு. இவ்வரலாற்றில் வைத்துச் சில உண்மைகளை ஆராய்வோம்.

சாமானிய சேதனன் ஆகிய இறைவன் மாணை புத்திரர் களாகிய சூரபன்மன் முதலியோரைக் கொல்லமாட்டார்; சாமானிய அக்கினி விசேட வடிவத்திட்டயவன் இறைவன். அவன் நெற்றிக்கண்கள் ஆறிலிருந்தும் ஆறு பொறிகள் தோன்றின. அவை ஞானுக்கிணிப்பொறிகள். இந்த விசேஷ மாண ஞானுக்கிணிப்பொறியே மாயாகாரியமான அசரரை அழிக்கவல்லது. சூரியகாந்தக்கல்லின் முகமாகச் செலுத்தப் பட்ட சூரியகிரணம் போன்றவரே சுப்பிரமணியக்கடவுள்

ஆவார். சத்வடிவாகிய சிவம் சித்வடிவாகிய அருளுடன் கூடினமையாலே அவ்விடத்து ஆனந்தம் வெளிப்பட்டருளி யது. சமாதி நிலையிலே சச்சிதானந்தப் பரம் பொருள் ஆனந்தமாய் வெளிப்பட்டருளும் என்ற குறிப்பை இதன் முகமாய்ப் பெறுகிறோம்.

இனி, இறைவன் பதினெரு உருத்திரரையும் பதினெரு ஆயுதங்களாகப் படைத்துக் குமாரக்கடவுளிடத்துக் கொடுத் தருளினார். இந்தக் குறிப்பு சம்சார துக்கத்தை நாசஞ் செய்தருள்பவர் இவ்விறைவர் என்பதை யுணாத்தும். வேல்ஞானசத்தி. “அருளாது சத்திபாகும் அரன்றனக்கு அருளையின்றித் – தெருள் சிவமில்லை” எனவும், “சத்திதன் வடிவே தென்னில் தடையிலா ஞானமாகும்” எனவும் வரும் உண்மைத் திருவாக்குக்கள்பற்றியுணர்க. ஞானப்பிழும்பாகிய சிவபிரானுடைய அருளும் ஞானமே: அந்த ஞானத் திடையே தோன்றுவதும் ஞானைந்தமேயாம். எனவே, முருகவேள் ஞானைந்தவடிவினார். அவர் திருக்கரத்து வேலும் ஞானவேலே.

முருகவேளைச் சூரபன்மன் முன்னைத் தவ விசேடத் தால் நேரில் தோன்றிக் காட்சியளித்தருளக்கண்டான். அப் போதுள்ள நிலைபாக் கச்சியப்ப சிவாசாரிபசவாமிகள் கட்டளையிட்டருளுகின்றார்கள்.

“கோலமா மஞ்ஞைதன்னிற் குலவிய குமரன் தன்னைப், பாலனென்றிருந்தேன் அந்நாட் பரிசிவை யுணர்ந்திலேன் யான், மாலயன் தனக்கும் ஏனைவானவர் தமக்கும் யார்க்கும், மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றே.”

என நினைந்து உள்ளம் கைகிண்றுன். மேலும் அவன் “ஒற்றென முன்னம் வந்தோன் ஒருதனி வேலோன் தன் சீனப், பற்றிக வின்றினின்ற பராபர முதல்வன் என்றே, சொற் றனன் சொற்ற எல்லாம் துணிபெனக் கொண்டிலேனால், இற்றையிப் பொழுதில் சசன் இவன் எனும் தன்மை கண் டேன்.” எனக்குழழுந்து குழழுந்து உருகுகிண்றுன் என் கிறூர்கள். ‘ஒற்றென முன்னம் வந்தோன்’ என்றது வீரவாகு தேவரை. முருகவேளால் முன்னம் தூதாக அனுப்பப்பட்ட வீரவாகுதேவர் சூரபன்மனிடம் முருகவேளாப்பற்றித் தெரி வித்தருளும் திருப்பாட்டுக்களும் சிந்திக்கவேண்டியனவே. அவை வருமாறு :—

“மண்ண எந்திடும் மாபனும் வனசமே வவனும், எண் ணரும் பகல் தேடியும் காண்கிலாதிருந்த, பண்ணவன் நுதல் விழியிடைப் பரஞ்சடர் உருவாப், உண்ணி றைந்தபேரரு ஸினால் மதலைபாப் உதித்தான்.”

“முன்ன வர்க்குமுன் னகு வேர் தமக்கும் முற்பட்டுத், தன்னை நேரிலா தீசனம் தனிப்பெபர் தாங்கி, இன்னுயிர்க் குயிராப் அருவுருவமாப் எவர்க்கும், அன்னை தாதையாப் இருந்திடும் பரமனே அவன்காண்.”

சுசனே அவன் ஆடலால் மதலை ஆயினன்காண், ஆசிலா அவன் அறுமுகத் துண்மையால் அறிநீ, பேசில் ஆங்கவன் பரனைடு பேதகன் அல்லன், தேசுலா அகன் மனியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்.” என்பன.

சாஸ்திர விசாரணையில் முனைந்த புத்தியையே இங்கு தூதாகக் கொள்ளலாம். இனி, சூரபன்மன் ஒற்றஞ்சுவந்த

ருளிப வீரவாகுதேவர் கூறிப உபதேச மொழிகளை எல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சிந்தித்து உண்மை யுணர்கின்றோன். பின்பு தன் இளவலும் இளையசேயும் கூறிய சரத மொழி களையும் சேரவைத்துக் காண்கின்றோன். இதனை அறிவுறுத்த வந்த நம் கச்சிபப்ப சிவாசாரிப சவாமிகள் கட்டளையிட்டரு ஞவன வருமாறு :—

இளவலாகிய சிங்கமுகாசரன் கூற்றுக்கள் இவை :

“வரமளித்தயாம் ஆழிப்பது முறையன்று வரத்தால், பெருமை பெற்றுள் சூரை அடுவது பிறர்க்கும், அரிதெனப் பரன் உன்னிபே தன்னுஞ் ஆகும், ஒருமகற் கொடு முடித் தும் என்று உன்னினேன் உளத்தில்.”

“செங்கிறத் திருமேனியும் திருமுகம் ஆறும், அன்ன தற்கிரு தொகையுடைத் தோள்களும் ஆக, முன்னவர்க்கு முன் ஆகிய பராபர முதல்வன், தன்னுதற்கணுல் ஒருதனிக் குமரனைத் தந்தான்.”

“அருவும் ஆகுவன் உருவமும் ஆகுவன் அருவும், உருவும் இல்லதோர் தன்மையும் ஆகுவன் ஊழின், கருமம் ஆகுவன் நிமித்தமும் ஆகுவன் கண்டாப், பரமன் ஆடலையாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்.”

“வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரிந்த, போதக் காட்சிக்கும் காணலன் புதியரிற் புதியன், முதக் கார்க்கு மூதக்கவன் முடிவிற்கும் முடிவாப், ஆதிக்காதியாப் உயிர்க்குயிராப் நின்ற அமலன்.” என்பன காண்க.

இனைப்புதல்வனுகிய இரணியன் சூரபன்மணிடம் முருக வேளொப்பற்றிக் கூறியன வருமாறு:—

“அறமுகத் தொருவனுகும் அமலீன அரன்பால்வந்த, சிறுவன் என்று இகழல் மன்னே செப்பைபால் பெரியன் கண்டாப், இறதிசேர் கற்பம் ஒன்றில் ஈறிலாதவன் பால் தோன்றும், முறுவளின் அழும் மன்னே உலகெலாம் முடிப்பதம்மா.”

“வாசவன் குறையும் அந்தன் மலரயன் குறையும் மற்றைக், கேவன் குறையும் நீக்கிக் கேட்லா வெறுக்கை நல்க, ஆகிலோர் குழுவி போலாப் அறமுகங் கொண்டான் எண்டோள். ஈசனே என்பதல்லால் பிறிதொன்றை இசைக்க வாமோ”

“கங்கைதன் புதல்வன் என்றும் கார்த்திகை மைந்தன் என்றும், செங்கண்மால் மருகன் என்றும் சேனையின் செல்வன் என்றும், பங்கயன் முதலோர் தேறூப் பரஞ்சடர் முதல்வன் தன்னை, இங்கிவை பலவும் சொல்வது ஏழை மைப் பாலதன்றே.” என்பன. இவைகளைபெல்லாம் நாம் சிந்தித்துத் தெளிப்பக்கடவோம்.

இனி, குமாரக் கடவுளை எல்லா ஆன்மாக்கஞ்சிடய இருதயம் ஆகிய குகையினுள் இருப்பவன் எனத் தேவர்கள் அறிந்தனர். உடல்பொருள் ஆவிகளைபெல்லாம் அப்பெருமான்பால் தத்தம் செய்தனர். தமக்கெண் ஒரு செயலின் றி அவர் இருந்தனர். இதுதான் ஆத்ம சமர்ப்பணம் எனக் கூறப்படுவது. குமாரதெப்பத்தைத் தமக்குச் சேனுதிபதி

யாக்கிச் சிறப்புச்செய்து அவர் ஆஜீனயின் அடங்கி அமரச் நடந்த வரலாறு இக் குறிப்பை நமக்கு உணர்த்துவதாம். ஏமகூடம் என்பது இருதயத்தை உணர்த்துவது : அது சுழுத்தித் தானம். அதன் அண்மையில் உள்ளது மாயாபுரி. தாரகாசரனை அஞ்சானநிலையில் அழுந்திப் பூண்மாவுக்கு ஒப்பிடலாம். கிரவுஞ்சகிரியை அஞ்சானத்தால் உண்டா கும் அறிவின்மை எனக் கூறலாம். சூரனவடிவாகிப் பேற் படையைத் ‘தாரகனும் மாயத் தடங்கிரியும் தூளாகச்’ சண்முகக்கடவுள் விடுத்த வரலாறுபற்றிக் காண்க.

இனி, மாயை காசிபரை மாப்கிப் புணர்த்தமை அஞ்சானத்தாற் கட்டுண்ட ஆண்மா மயங்கிக் கிடத்தலையும், சூரபன்மன் தோன்றுதல் அகங்காரம் தோன்றுவதையும், சிங்கமுகன் பிறத்தல் குரோதம் தோன்றுவதையும், தாரகன் உற்பவம் மோக முண்டாவதையும், அசமுகியின் பிறப்பு சஞ்சலம் உண்டாவதையும் உணர்த்தும் குறிப்பாகக் கொள்ளலாம். ஆண்மா மாயை வசப்பட்டு இவைகளைப் பெறுகின்றது என்ற குறிப்புத்தோன்ற இவ்வரலாறு காணப்படுகிறது. அகங்காரத்தால் தோன்றும் தூர்க்குணங்கள் போன்றவர் பானுகோபன் முதலியோர். குரோதத்தால் தோன்றும் காரியங்கள் போன்றவர் அதிகூரன் முதலியோர். மோகத்தால் விளையும் பயன் போன்றவர் தாரகன் மக்களாவார். பலவகைப்பட்ட மிருக வடிவினராய்த் தோன்றிய அரக்கர் பலவகைப்பட்ட தூர்க்குணங்களே வடிவம் எனக் கூறலாம்.

இனி, ஆணவம் கன்மம் மாயை போன்றவர் சூரபன்மன் சிங்கமுகன் தாரகன் எனவும் கொள்ளலாம். யான் எனது

என்னும் செருக்குடன் சர்ராதிகளில் ஆத்மபுத்தி பண்ணுவது அஞ்சானத்துடன் கூடிய ஆன்மாவின் நிலை. வீரமகேந்திரம் என்பதை இதற்கு ஒப்பிடலாம். மாயாபுரி, ஆசர்புரி, வீரமகேந்திரம் என்பவற்றை முறையே ஸ்தால சூக்ஷ்மகாரண சர்ரங்களாகவும் கொள்ளலாம். இந்திரன் அசர்க்கட்கு அஞ்சிச் சீர்காழியில் மூங்கில் வனத்திலே மறைந்துறைந்தான். இவ்வரலாறு அகங்காரம் முதலியதுர்க்குணங்கள் மேம்பட்டு விளங்க அதைகளால் மொத்துண்ட ஆன்மா இருதயத்தில் மறைந்து கிடப்பதை யுனர்த்தும். உப்யானவனமே நாடிக்கூட்டடி, சுமுமுனை நாடியே மூங்கில், இந்திராணியே குண்டலினி சத்தி எனக் கொள்வோம். சூரபன்மனுக்கு இந்திராணி வசமாகவில்லை என்னும் வரலாற்றுல் யான் எனது என்னும் செருக்கு உள்ளவரையில் குண்டலிசத்தி வசப்படுவதில்லை என்ற உண்மை வெளியாம்.

இனி, தேவகிரியில் முருகவீலாத் தேவர்கள் பூசித்தார்கள் என்ற வரலாற்றையும் விசாரிப்போம். அஞ்சானம் கிறிது நீங்கியபோது இதயத்தானத்தில் ஆன்மா இறைவனைப் பூசிக்கும் உண்மை தோன்றும். இது அகவழிபாடு எனப்படும். தேவகிரி என்பது தகரபுண்டரீகத்துக்கு ஒப்பானது. பாலைவனத்தைக்கடந்து சென்றமை பாழ் நிலத்தைத் தாண்டிய குறிப்பு: அது முப்பாழ் என்பது. பாலைவனம் என்பது கற்பனை ஒழிந்த இடம் என்க. பின்பு திருச்செந்தூரையாவரும் அடைந்தனர். எம்பெருமான் அங்கே இனிது வீற்றிருந்தார். இவ்வரலாறு துரிய நிலையைக் குறிப்பதென்னலாம். ஆஞ்சானேயே அது ஆம். இதனை,

“அந்திபகலேன் றிரண்டையு மோழித்
 திந்திரிய சஞ்சலங்களை யறுத்
 தம்புய பதங்களின் பேருமையைக்-கவிபாடிச்
 செந்திலை யுணர்ந்துணர்ந் துணர்வறக்
 கந்தைன யழிந்தழிந் தழிவினிற்
 சென்று சேருகுந்தடங் தெளிதரத்-தணியாத
 சிஂதையு மலிழுந்தவிழுந் துரையோழித்
 தேன்சேய வழிந்தழிந் தழியமேய்ச்
 சிஂதைவர என்றுநின் தேரிசைனப்-படுவேலே”
 என்பது ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ்.

கந்தபுராணத்திலே திருச்செந்திற்படலம் வரையில் உள்ள பகுதியின் பொருளை இவ்வாறு கொள்ளலாமெனக் கருத இடந்தருகின்றது. அது வருமாறு:— பக்குவநிலைய யுடைய ஆன்மா இறைவரைச் சரியை கிரியா போகத்தால் சாதனம் செய்ய, இறைவன் அருளே திருமேனிபாகக் கொண்டு குருவடிவில் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்தருளினார். ஆன்மா அக்குருவைத் தொடர்ந்து அவராணைவழிப் பணி விடை செப்து நின்ற அளவில் உபதேசம் பெற்று ஞான சாதனத்துடன் துரியநிலைய அடைந்து சமாதி கூடிய தன்மையை உணர்த்துவது என்பதே பிண்டப் பொருளாம்.

இனி, வள்ளி நாயகியார் திருமணப்படலத்திலே உள்ள சில குறிப்புக்களையும் தந்து ஒருவாறு நிறைவேற்றலாம். வள்ளியம்மையார் திருமணம் ஆன்மாவானது தன்னிலையை உணர்ந்து சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ்வை அடைவதைக்

குறிப்பிப்பது என்னலாம். திருமணம்—புறச்சமாதி. தேவர் களை விண்ணிற் குடியேற்றுதல் ஆன்மஞானம் பெறும் குறிப்பை யுணர்த்தும்.

தொண்டைநாடு — கழுத்தின்மேலுள்ள பாகம், மேற் பாடி — முகம், வள்ளிமலீ—புருவநடு, வள்ளி—ஜீவசக்தி—குண்டலிசத்தி, வள்ளிக்குழி — மூலாதாரம், வேடர்கள் — கர்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்கள், நம்பி—ஆன்மா என்னலாம். தினைப்புனம் — போகம் நுகரும் உடல், தினை — பிரபஞ்ச சகம், பரண் — சாஸ்திரஞ்சானம், கவண்கல் — வைராக்கி யத்துடன் கூடிய அந்தக்கரணங்கள், பறவைகள்—இந்திரிய வியாபாரங்கள் என்ற குறிப்பில் வைத்து விரித்துக்காண்க.

இனி, சீகண்ட பரமசிவன்பால் தூலமாகக் காணப்படும் சோமாஸ்கந்த வடிவத்தில் சத்தி பீடி-தத்துவங்களிலும் வியாபித்து நின்று அதிகாரம் செய்யும் வடிவமாகவும்; நடுவண் விற்கும் முருகவேள் ஆன்மாக்கஞ்சுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து மலங்களை யொழிக்கும் குரவனுகவும்; சிவபிரான் அவ்வான்மாக்கள் அனுபவிக்கும் பேரின்ப வடிவமாகவும் விளங்குகின்றனர். அதனால், குருநாதன் என்னும் பெயர் முருகவேஞ்சுக்கே சிறப்பாக உள்ளதென்க. மந்திரமூர்த்தி இறைவருக்குத் தூலவடிவும், ஆன்மமூர்த்தி சூக்குமவடிவும், சத்திமூர்த்தி அதிசூக்கும் வடிவும் என்பர்.

இனி, ஆற்முகமான பொருளையும் சிறிது சிந்திப்பாம். ஏறுமயில் ஏறிவிளையாடுமுகம் ஒன்று, அது பூதாத்மாவுக் குரிப்பு. ஞானமொழி பேசமுகம் அந்தராத்மாவுக்குரியது.

அடியார் வினைதீர்க்கும்முகம் ஜீவாத்மாவுக்குரியது. வேல் வாங்கி நின்ற முகம் மந்திராத்மாவுக் குரியது. சூரை வதைத்த முகம் தத்துவாத்மாவுக் குரியது. வள்ளியை மணந்த முகம் பரமாத்மாவுக் குரியது. மத்தியிலுள்ள முகமே அது. பேரின்பந்தருவது அந்தத் திருமுகமே ஆம் என்க. இதன் விரிவெல்லாம் சமயம் வாப்ப்புழி ஆராப்வோம்.

ஸ்கந்தன் என்பது உறையப்பமைபாரால் சேர்க்கப்பட்ட வன் எனவும், சத்துருக்களை நாசம் செய்யவன் எனவும் பொருள்படும் வடமொழி ஆதலின் எழுத்துக்களின் உச்சாரண பேதத்தால் பொருள் அறியப்படும்.

முருகவேஞ்குக்குரிய தலங்களும் பல. அவற்றுள் சிறந்தன ஆறு தலங்கள். நக்கீர தேவர் திருமுருகாற்றுப் படையில் கூறிய திருப்படை வீடுகள், ஆறே. ஆறு என்னும் எண் ஊக்கும் முருகவேஞ்குக்கும் ஒரு சிறந்த தொடர்புண்டு. அவை முகங்கள் ஆறு, கண்கள் ஈராறு, கரங்கள் ஈராறு, திருப்பதிகள் ஆறு, மந்திர எழுத்துக்கள் ஆறு என்பன. கண்கள் மூவாறனவும் தியான சுலோகம் உண்டு. இனி,

“சகலமு முதலாகிய அறுபதி நிலைமேவிய

தடமயிலதனில் ஏறிய — பெருமாளே” எனவும்,

“ஆறுதிருப்பதியில் வளர் — பெருமாளே”

எனவும் ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அருங்கவார்கள். எல்லாத் திருப்பதிகளையும் எடுத்துக்கூறுதல் இயலாது. ஆகவின்

குன்றுதோருடலால் மற்றைத் திருப்பதிகளையும் தழுவிக் கொண்டார். திருப்பரங்குன்று, திருச்சிரலைவாய் (திருச் செந்தூர்), பழமுதிர்சோலை (அழகர்மலை), ஆவினன்குடி (பழநி), திருவேரகம் (சுவாமிமலை), குன்றுதோருடல் (எல்லா நிலத்திலும் உள்ள எல்லாத்தலங்களும்) என்பன ஆறு திருப்பதிகளாம்.

அட்டதிக்கிலும் உள்ள அஷ்டபுரிகள் புரியட்டக சரீரம் போன்றன. கர்சிபருணிடப் பலைன்வியர் பதின்மூவ ரையும் 1. இராகம், 2. துவேஷம், 3. காமம், 4. குரோதம், 5. லோபம், 6. மோகம், 7. மதம், 8. மாற்சரியம், 9. சுரிணை, 10. அசுபை, 11. டம்பம், 12. தர்ப்பம், 13. அகங்காரம் என்னும் 13 குணங்கள் என்னலாம். சாஸ்திர விசாரத்தால் அகங்காரத்தின் வலிபறும். தத்துவ ஞானத்தால் மாபாகாரியங்களில் செல்லும் ஆன்ம உணர்ச்சி நாசமாம். ஆணவழீமே ஆன்மா சிவமாந்தன்மைப் பெருவாழ் வைப்படைப்பப் பேருபகாரமும் ஆம். குகன்—பரமாசாரியன். பூதப்படைகள்—சிவதத்துவம். இச்சாசத்தி—வள்ளியம்மையார். கிரியாசத்தி—தெய்வபாணியம்மையார். ஞானசத்தி—வேலாயுதம். ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய மூர்த்தி மயிலின்மேல் ஆரோகணித்துள்ள குறிப்பு ஆணவமலத்தின் வலிகுன்றிய காலத்துச்சிவஞானம் மேலிட்டுப் பிரகாசிக்கும் என்பதேயாம். ஆணவமலம் பகல்விளக்குப்போலச் சத்தி கெட்டிருப்பதையன்றி அது என்றும் அழிவதில்லை என்ற உண்மையும்

தெளிவாம். வேதங்களே மயில் எனக்கூறப்படுகிறது; இறைவன் வேதங்களிடமாகப் பிரகாசிக்கிறான் என்பது குறிப்பு. மயில் அதோமானை எனவும், சேவல் ஊர்த்துவமானை எனவும் கூறுவார்.

“அறிவுளரிவை அறியுமவரும் அறிய அரியபிரமமே”

“தனி முத்திக் கொருவித்தே”

என்பன முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபிரானே முருகவேள் என்பதை வலியுறுத்தும்.

“வரங்கொண்ட உமைமுலைப்பால் மணங்கொண்ட செவல் வாயும், பரங்கொண்ட களிமயிலும் பன்னிரண்டு கண்மல ரும், சிரங்கொண்ட மறையிறைஞ்சும் சேவடியும் செங்குரான், கரங்கொண்ட வேலும் என்றன் கண்ணினவிட்டு நிங்காவே”

வேலுமயிலுந்துனை.

ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர பிள்ளை, தமிழகேரணம்.

